

gaar til en saadan Beskatning, har der saa vidt jeg har bemærket, ogsaa været Enighed om i det andet Ting, og til den Opfattelse kan mit Parti ogsaa slutte sig.

Men naar vi skal have endnu en Merbeskatningslov, kan jeg ganske billige det Standpunkt, som den højtærede Finansminister med Tilslutning fra det andet Ting har indtaget, at det er rigtigt, at den i alt væsentligt bliver skaaret over den samme Læst som den Lov, der blev vedtaget i Fjor, og saaledes foreligger jo Lovforslaget ogsaa for os. Der er kun foretaget 3 Ændringer, der har nogen Betydning, og ingen af dem er meget betydningsfuld. Den højtærede Finansminister har allerede nævnt dem. Den første bestaar deri, at man er gaaet lidt højere med Skatteprocenten for de største Merindtægter, baade for de personlige Merindtægter og for Aktieselskabernes. For de personlige Indtægters Vedkommende, naar de overstiger 1 Mill. Kr., og for Aktieselskabernes, naar de udgør 200 pCt. af Aktiekapitalen eller derover, bliver Procenten i Aar 35, medens man i Fjor standsede ved 30 pCt. Den anden Forandring gaar ud paa, at Selskaber, som slutter sig sammen, behandles paa samme Maade, som efter Loven fra i Fjor Selskaber, der opløses, skulde behandles paa. Den tredje Forandring gaar ud paa, at man har taget et Sammenligningsaar mere med. Det er en af Hagerne ved en Beskatning som denne, at jo længere Afstanden mellem Sammenligningsaarene og Skatteaarene bliver, des mere vilkaarlig kommer Beskatningen til at virke, den rammer noget i Flæng; det kan ikke være anderledes. I det store og hele virker den saadan, at det særlig bliver de nye større Indtægter, om jeg saa maa sige, der dog godt kan opstaa uden at skyldes Krigssituationen, der bliver ramt noget haardt i Forhold til de ældre, mere stabile Indtægter. Men man har søgt at rette noget derpaa dels ved den Tillægsskat, der er vedtaget i Fjor for Indtægter i 1916, og den, der er vedtaget i Efteraaret for Indtægter i 1917, men ogsaa rettes der yderligere paa det ved at tage et Sammenligningsaar mere. Derfor kan jeg fuldt ud billige, at der nu skal anvendes fire Sammenligningsaar, og at Gennemsnitsindtægten i de to Aar, den har været højest, maa trækkes fra, inden Merindtægten udregnes; man opnaar derved at faa Sammenligningsaarene lidt nærmere op mod Skatteaarene. Det er sikkert en Forbedring set fra Retfærdig-

hedens Synspunkt, hvis man kan tale om Retfærdighed i denne Forbindelse.

Som Lovforslaget foreligger, kunde jeg derfor paa mit Partis Vegne have tilraadet dets uforandrede Vedtagelse, men da det er mig bekendt, at man fra anden Side ønsker Lovforslaget i et Udvalg, vil mit Parti ikke modsætte sig dette, og naar Lovforslaget skal i Udvalg, vil jeg naturligvis forbeholde mig at tiltræde Forslag, som efter mit Skøn indeholder Forbedringer, om saadanne skulde komme til at foreligge i Udvalget. Men jeg vil advare imod at komme ind paa principielle Forandringer af Betydning, det tror jeg ikke kan nytte nu, da vi staaer ved Behandlingen af det fjerde af den Slags Lovforslag. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Piper: Da Lovforslaget om Beskatning af Merindkomst fremkom første Gang, tiltraadte man det fra alle Sider, idet det var naturligt, at man under disse ekstraordinære Forhold ogsaa gik til en ekstraordinær Beskatning og fortrinsvis tog Sigte paa at skaffe Indtægter for Statskassen ved at beskatte de store Krigsindtægter. Ulempen ved Lovforslaget var, at man ikke var i Stand til udelukkende at ramme Krigsindtægterne, men som Forholdene laa, den Gang Loven første Gang blev gennemført, var det dog væsentlig Krigsindtægterne, som blev ramt. Jo længere Tid en saadan Lov skal virke, og jo oftere den gentages, des mere kommer man bort fra det, der er Grundtanken i Loven, da den første Gang blev vedtaget, nemlig at ramme de særlige Krigsindtægter, og et stort Antal af de andre Indtægter vundne paa normal Vis ved Personers Overtagelse af nye Forretninger og ved Forretningernes ganske naturlige Vækst bringes ind under Loven, og derved kommer man ganske ved Siden af det, der er den egentlige Grundtanke med Loven. Man havde ogsaa en vistnok ikke ubegrundet Formodning om, at den højtærede Finansminister ikke vilde have fremsat Lovforslag om Merindkomstskat i Aar, men vilde have ladet det bero ved de tre Aar, hvori vi tidligere har haft en saadan Lov. Selv om Udbyttet af en saadan Skat kan være særdeles fristende for en Finansminister, kan der dog ogsaa være andre Hensyn at tage; det er jo ikke nok, at man skaber en stor Indtægt for Statskassen, man maa og bør dog se paa, hvorledes en saadan Indtægt kommer til Veje, om den baseres paa en